

Giấc Mơ Mặt Trời, Trăng, Sao Và ...

Nó lê từng bước chân mệt mỏi về nhà sau một ngày ngồi vật vờ ở Lab như mọi ngày. Bài vở chồng chất, càng học càng thấy sợ, càng học càng thấy dốt. Khi nào căng thẳng quá, mà dù có không căng thẳng thì nó cũng không thể cưỡng lại được cái thói quen click chuột vào cái diễn đàn thân quen, dù chỉ để ngồi nhìn những cái nick mà nó yêu quý đang online. Nó cảm thấy lẻ loi kinh khủng, lẻ loi ở cái nơi xa lạ này, chỉ có chỗ đó nó mới tìm thấy niềm vui và nụ cười... Trời tối và lạnh. Nó đói nhून nhều cả người. Trưa nay nó gặm vội vàng cái bánh mỳ rồi lại ngồi lì ở phòng lab, chẳng buồn động đậy, cốt sao chỉ để tiết kiệm thời gian và tiết kiệm nỗi buồn. Thì đã bảo mà, chỉ có chui vào cái mạng ảo ấy, gặp những con người ảo ấy nó mới xóa đi được những nỗi buồn rất thực luôn thường trực trong nó. Nhiều khi nó phì cười khi nhớ đến lời khuyên của một cái nick « tội gì mà buồn, có buồn thì ngồi lên nỗi buồn ấy cho nó bẹp dùm đó lại là xong ».

Mọi khi từ phòng lab, nó chỉ mất 5 phút để leo lên phòng, căn phòng bé tí ti của nó. Nhưng hôm nay chắc trời lạnh quá, tối quá, và nó cũng đói quá nên thất thểu mãi nó mới về tới nơi. Nó mở cửa phòng, vút ạch cái ba lô xuống sàn, vút một đồng khăn áo tùm lum rồi ngả người thả phịch xuống giường, chân tay đang ra mệt mỏi rã rời. Nó nhắm nghiền mắt lại, nghĩ đến cảnh lại lọ mọ đi nhai gói mì ăn liền mà rùng mình. Đã mấy hôm nay, mà không, đã lâu rồi, nó toàn ăn uống cầu thả như vậy, miễn là có cái gì trong bụng để cảm giác là đã ăn, là không bỏ bữa, là vẫn giữ gìn sức khỏe như lời mẹ nó dặn. Nó nhớ đến mẹ nó, nhưng chỉ phút chốc, ý nghĩ của nó đã lại lang thang ở đâu đó. Nó mở mắt ra nhìn lên trần nhà. Nó ngắm những ông mặt trời vàng rực bé tí xiu, những mảnh trăng lưỡi liềm bằng bạc lấp lánh và những ngôi sao nhỏ xinh xinh mà ngay từ ngày đầu dọn đến đây, nó đã kỳ cạch cắt cắt dán dán và dính lên trần. Nó nghĩ, buổi đêm nó ngủ và sáng sớm thức dậy, nó sẽ luôn có những giấc mơ đẹp và những lời chào thân thiện từ những hình dán ngộ nghĩnh ấy.

Lúc đầu, nó chỉ dán có một ông mặt trời, một vầng trăng và một ngôi sao. Sau nó cảm thấy ba cái hình dán bé tí ấy lạc lõng và lẻ loi quá, lẻ loi như nó vậy, nên nó quyết định biến trần nhà nó thành cả một bầu trời với chỉ chít những sao, những trăng và mặt trời. Đã có lúc nó nhìn lên trần nhà và băng khuâng : nó mơ rằng nó sẽ nhặt những sợi nắng vàng của mặt trời dệt thành một cái khăn tơ óng ánh sắc nắng ấm áp để quàng cổ khi mùa đông tràn về, như tối nay chẳng hạn ; rằng nó sẽ dệt một cái khăn khác trắng bạc ánh trăng, để làm gì nhỉ ? Để quàng mùa hè cho mát. Mùa hè ai lại quàng khăn cơ chứ ! Nhưng quàng khăn trắng thì mát lắm, nó nghĩ thế và tin thế. Và nó sẽ dệt một cái khăn xanh biếc ánh sao, nhấp nháy, nhấp nháy để quàng khi đi với người nó yêu, tất nhiên là người đó cũng phải yêu nó rồi... Nó mỉm cười hạnh phúc với những cái khăn màu vàng, màu trắng và màu xanh của mình...

Nó lồm cồm bò dậy, lục gói mì ra. Nó tìm quả cà chua, mấy cọng hành và một miếng thịt nhỏ rồi lui hụi nấu nướng. Tự nhiên nó thấy yêu đời, yêu mấy giấc mơ xinh xẻo của mình.

Ăn xong, nó rửa dọn bát đĩa cẩn thận rồi trèo lên giường nằm. Ngày mai là weekend nên nó cho phép mình thức muộn một chút. Nó quay sang bức tường sát thành giường ngắm nghía. Trên bức tường ấy, nó dính đầy những chiếc lá be bé. Có lần khi mơ đến những chiếc khăn vàng óng mặt trời, bằng bạc ánh trăng và xanh biếc những ngôi sao nhỏ li ti, nó đã nghĩ đến chuyện sẽ dệt thêm một cái khăn xanh ngắt màu lá. Nhưng rồi nó lại bỏ ý định ấy đi khi thấy những chiếc lá xanh trên tường ngày nào nay đã quần queo và chuyển sang màu nâu thẫm. Nó nghĩ, nếu phải quàng cái khăn quần queo nâu xỉn ấy, chắc đời nó lúc ấy chả còn gì vui nữa. Tuy nhiên, nó vẫn không chịu gỡ những chiếc lá trên tường để vứt đi, toàn là kỷ niệm cả... Cái thì nó nhặt được khi lần đầu đặt chân tới đây, cái thì rơi xuống tóc nó khi nó đang ngồi đọc sách dưới cây, cái thì có lần trèo núi suýt ngã, nó túm được một cành cây chìa ra và dứt theo vài chiếc lá, cái thì bạn nó gửi cho nó nhân dịp Hà nội vào thu.... Nhiều lá thế mà nó vẫn nhớ tỉ mỉ từng câu chuyện nhỏ một. Rồi nó còn tưởng tượng đấy là khu rừng già trăm năm bị bỏ quên mà nó là nàng công chúa ngủ quên đang chờ chàng hoàng tử xuất hiện, đặt lên môi nó một nụ hôn nồng cháy và đem tình yêu dâng tặng nó. Chắc lúc đó nó sẽ quàng chiếc khăn sao lấp lánh. Không, có lẽ nó sẽ quàng chiếc ánh trăng cho khuôn mặt thêm dịu dàng. Mà không, có lẽ nó sẽ chọn chiếc khăn dệt bằng những sợi nắng vàng cho khuôn mặt nó lúc ngủ cũng sẽ vẫn vui tươi và hồn hậu.

Nó với chiếc bình pha lê nhỏ đặt ở góc bàn và ngắm nghía. Cái bình của nó chả bao giờ cắm hoa tươi cả. Nó đem những bông hoa khô nhặt nhanh ở mọi nơi thả vào đó, thỉnh thoảng lại lắc lắc chiếc bình cho những bông hoa khô kêu xào xạc. Nó tưởng tượng bước chân của chàng hoàng tử bước trên thảm lá khô trong rừng, và thiếp đi trong giấc mơ đẹp. Trong mơ, nó thấy những chiếc lá thật gần nhưng đều quấn queo cả, những bông hoa có thật nhưng toàn hoa khô, còn mặt trời, trăng và sao thì ở xa quá, chẳng bao giờ nó với tới được, lấy đâu ra những sợi tơ mà dệt khăn. Mà thế thì lấy đâu ra khăn để đón hoàng tử chứ. Chị nó vẫn bảo nó nên trồng ít nhất là một cái cây “tươi”, chứ ai lại cứ ngắm hoa với lá khô mãi thế. Nó nghe lời chị, kiếm về một cái cây xương rồng nhỏ xịu, đầy gai, tro trọi, “đỡ phải tươi” – nó nghĩ vậy và để ở cửa sổ.

Sáng hôm sau nó mở mắt dậy thì trời đã trưa. Nó vươn vai, lò dò từng bước ra mở cửa sổ. Ánh sáng ban ngày và không khí lành lạnh tràn vào làm nó hơi rùng mình và tỉnh táo hẳn. Nó chợt tròn mắt sững sờ: ô kìa, cây xương rồng bé tẹo nó vẫn vút lay lắt ở bậu cửa chợt sáng bừng lên một bông hoa vàng rực rỡ. Mặt trời tí hon của nó đây rồi. Thế là nó cười rạng rỡ và thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất là nó cũng sẽ có một cái khăn dệt bằng những sợi tơ vàng óng và nhẹ bằng. Tí nữa nó phải vào mạng kể cho mọi người mới được. À, mà nó còn phải gọi cho chị nó để báo tin chứ nhỉ, để nói với chị nó rằng nó đang hạnh phúc lắm, rằng nó cũng biết trồng hoa mặt trời đấy nhé...